

zákona povinen přispívati a skutečně přispívá. Rozhodný pak je, jak nejvyšší správní soud konstantně judikuje (srovnej na př. nálezh. Boh. A 11958/35), a jak také je stanoveno vl. nařízením č. 363/1922 Sb. k § 2 cit. zákona, příjem, tvořící základ pro ukládání daně z příjmu (důchodové), a to příjem dosažený v kalendářním roce předcházejícím roku, v němž se jedná o přiznání nebo zastavení důchodu.

Nález ze dne 5. ledna 1938 č. 3646/35-5.

1. »Místnostmi věnovanými provozování živnosti hostinské a výčepnické« ve smyslu § 1, odst. 1 pravidel o vybírání obecní dávky ze hry v karty, v domino, na kulečnicku a v kuželky (dodatek II. vl. nař. č. 15/1928 Sb.) nejsou místnostmi, v nichž se provozuje sanatorium na základě koncese podle říšského zdravotního zákona č. 68/1870 ř. z.

2. »Jinakou místností, pro jmenované hry nebo některou z nich za úplaty propůjčenou« ve smyslu § 1, odst. 1, in fine pravidel o dávce ze hry v karty atd., shodných se vzorcovými pravidly (příloha vl. nař. č. 15/1928 Sb.), rozuměti jest jen takovou místností, která zvláštním ujednáním mezi majitelem místnosti a tím, kdo v ní chce hru provozovati, byla za úplaty dána k dispozici právě za tím účelem, aby se v ní provozovaly jmenované hry nebo některá z nich. Takovou místností není bez dalšího ještě společenská místnost v sanatoriu, i když se v ní mohou hráti karty.

Na sporu byla otázka, zda je dána povinnost platiti obecní dávku ze hry v karty a jiné hry, hrané v místnostech sanatoria, jehož provoz se děje na základě říšského sanitního zák. čís. 68/1870 ř. z.

Ustanovení § 1 dáv. prav., kterým se ukládá povinnost platiti veřejnou dávku, musí vzhledem k ustanovení § 111, odst. 1 ústavní listiny, podle něhož může býti veřejná dávka uložena jen na základě zákona, býti vykládáno restriktivně, a povinnost platiti dávku musí býti omezena jen na ony případy, pro které byla právní normou způsobem jasným a nepochybným vyslovena.

Mluví-li dovolané ustanovení § 1, odst. 1 dáv. prav. o místnostech »věnovaných provozování živnosti hostinské a výčepnické«, možno pod tímto výrazem rozuměti toliko místnosti, ve kterých se provozuje živnost hostinská a výčepnická v technickém smyslu, t. j. ve smyslu § 16 živn. řádu, a nelze proto cit. ustanovení vzhledem ke shora uvedenému restriktivnímu výkladu dávkových pravidel rozšiřovati i na místnosti, v nichž se provozuje činnost po stránce právní kvalifikovaná jinak, třebaš by tato činnost obsahově snad se kryla s provozem živnosti hostinské a výčepnické. Ježto pak provoz sanatoria se děje na základě koncese podle říšského zdravotního zákona č. 68/1870 ř. z. a nikoli podle § 16 živn. ř., nemá povinnost platiti dávku ze hry v místnostech sanatoria podle § 1, odst. 1 dáv. prav. opory v dovolaném ustanovení dáv. pravidel.

Ve smyslu ustanovení § 1, odst. 1, případ 3 dávk. prav. jest platiti dávkou ze hry v karty v místnostech »jinakých, pro jmenované hry nebo některou z nich za úplatu propůjčených«. Dávková pravidla kladou tedy zřejmě důraz na okolnost, že tyto jinaké místnosti musí býti za úplatu propůjčeny ke hře. O propůjčení místnosti ke hře za úplatu lze však mluvit jen tehdy, je-li tu zvláštní ujednání mezi majitelem místnosti a osobami, jež chtějí hru provozovati, na základě něhož majitel místnosti propůjčuje místnost za úplatu právě k tomu účelu, aby se v ní provozovala některá z her v dávk. pravidlech uvedených. Je tedy předpokladem povinnosti platiti dávkou ze hry podle dávk. pravidel, aby tu bylo zvláštní ujednání mezi majitelem místnosti a osobou, jež chce hru provozovati, o úplatném propůjčení místnosti právě za účelem provozu jmenovaných her nebo některé z nich. Za tohoto předpokladu nebylo by pak ovšem nezbytně nutno, aby za propůjčení takové sjednána byla úplata zvláštní samostatně, nýbrž stačilo by, kdyby úplata za propůjčení místnosti ke hře byla stipulována včetně v nějaké úplatě souhrnné.

Nejsou-li všechny tyto předpoklady splněny, pak nelze mluvit o místnostech »jinakých, pro jmenované hry nebo některou z nich za úplatu propůjčených« ve smyslu § 1, odst. 1, příp. 3 dávk. prav., ježto, jak již shora zdůrazněno, nelze ustanovení dávk. pravidel vykládati extensivně.

Nález ze dne 7. ledna 1938 č. 2330/35-4.

1. Na složení senátu rozhodčí komise podle § 26, odst. 4 zák. o záv. výborech č. 330/1921 Sb. v tom směru, aby členem senátu byl příslušník stejného nebo příbuzného povolání, nebo aby byl ze stejné skupiny, o jejíž spor běží, není právního nároku.

2. Zákaz zúčastniti se schůzí záv. výboru, daný členu (náhradník) závodního výboru pod pohrůžkou propuštění, zakládá omezování zaměstnance v jeho činnosti člena záv. výboru ve smyslu § 22, odst. 2 zák. o záv. výborech č. 330/1921 Sb.

Podle § 26, odst. 4 zákona č. 330/1921 je složení senátu u rozhodčích komisí v rukou předsedy, který má k líčení pozvati vždy, pokud možno, ty členy senátu, kteří jsou stejného nebo příbuzného povolání nebo ze stejné skupiny, o jejíž spor běží. Na složení senátu v tom směru, aby byl členem jeho příslušník stejného nebo příbuzného povolání nebo ze stejné skupiny, o jejíž spor běží, nelze pak ze zákona nárok strany vůbec dovoditi.

Člen (náhradník člena) závodního výboru může se dovolati ochrany rozhodčí komise již tehdy, je-li mu pohroženo propuštěním, bude-li svou funkci člena (náhradníka) dále vykonávati, aniž musí realizace této pohrůžky vyčkat. Pohrůžkou propuštění vykonává se na dělníku psychický tlak, který je při hospodářském postavení dělníka způsobilý přiměti ho k tomu, aby svou funkci člena (náhradníka člena) závodního výboru nevykonával. Je ovšem pravda, že propuštění člena (náhradníka člena) závodního výboru